

STANOWISKO
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 29 grudnia 2010 r.

w sprawie wniosków sędziów w stanie spoczynku ze zlikwidowanych Wojskowych Sądów Garnizonowych w Bydgoszczy, Krakowie i Zielonej Górze dotyczących:

- niewykonania uchwały KRS z dnia 9 czerwca 2010 r. w sprawie przeniesienia sędziów sądów wojskowych w stan spoczynku poprzez zaniechanie wypłaty części należnego im uposażenia w stanie spoczynku – za okres od 2 lipca 2010 r.- do 30 września 2010 r.
- niepodjęcia decyzji o zwolnieniu sędziów sądów wojskowych w stanie spoczynku z zawodowej służby wojskowej.

Krajowa Rada Sądownictwa na podstawie art. 2 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. nr 100 poz. 1082 z późn. zm.) w związku z wystąpieniami sędziów przeniesionych z dniem 2 lipca 2010 roku w stan spoczynku w następstwie likwidacji Wojskowych Sądów Garnizonowych w Krakowie, Bydgoszczy i Zielonej Górze stoi na stanowisku, iż brak przyjętego uregulowania ich sytuacji i statusu sędziego w stanie spoczynku a jednocześnie żołnierza zawodowego – w warunkach demokratycznego państwa prawa budzi kategorię sprzeciw. Niedopuszczalne jest w poruszanych kwestiach – jak należy wnioskować z postanowień organów zobowiązanych do podejmowania decyzji kadrowych – oczekiwanie do momentu spodziewanych nowelizacji przepisów prawa, a w szczególności nowelizacji ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90 z poz. 593).

Krajowa Rada Sądownictwa już kilkakrotnie zwracała uwagę na konieczność uregulowania sytuacji prawnej sędziów i pracowników znoszonych sądów wojskowych. W uchwale z dnia 13 maja 2010 roku Rada wyraziła szereg obaw co do możliwości wystąpienia negatywnych następstw braku stosownej regulacji.

W szczególności Rada zauważyła, iż nie są wprost unormowane tryb i warunki zwalniania ze służby wojskowej sędziów znoszonych sądów wojskowych, będących jednocześnie żołnierzami zawodowymi. Wywarło to przewidywany przez Radę skutek w postaci pozostawienia w czynnej służbie wojskowej sędziów niepełniących czynnie urzędu

sędziowskiego. Odwołując się, w przypadku tych sędziów, do przepisu art. 114 pkt. 2 ustawy z dnia 11 września 2003 roku o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych w zw. z art. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku – Prawo o ustroju sądów wojskowych należy stwierdzić, iż pozwala on na wypowiedzenie stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej, w związku z likwidacją stanowiska służbowego, które żołnierz zajmował, w sytuacji braku możliwości wyznaczenia go na inne stanowisko służbowe, będącego konsekwencją przeniesienia go w stan spoczynku. Niewątpliwie przesłanki te zaistniały wobec przeniesionych w stan spoczynku sędziów zniesionych wojskowych sądów garnizonowych i to już w dniu 2 lipca 2010 roku. To zaś z kolei, przy przyjęciu poglądu, że sędzia w stanie spoczynku pozostaje jedynie w określonym przepisami prawa publicznoprawnym stosunku służby, ale już nie w służbowym stosunku pracy pozwala na uznanie że art. 35 punkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów wojskowych nie dotyczy sędziów wojskowych przeniesionych w stan spoczynku. Norma ta posiada przede wszystkim charakter gwarancyjny uniemożliwiający rozwiązanie stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej z czynnym sędzią wojskowym.

W odniesieniu do roszczeń finansowych sędziów sądów wojskowych w stanie spoczynku Krajowa Rada Sądownictwa wyraża pogląd, że sędziowie z chwilą przeniesienia ich w stan spoczynku nabyli prawo do uposażenia w stanie spoczynku i to niezależnie od tego czy i z jakiego tytułu posiadają prawo do innego wynagrodzenia, w tym związanego z pełnioną służbą wojskową. W ocenie Rady ocena zasadności otrzymywania przez sędziów w stanie spoczynku wynagrodzenia związanego z pełnioną służbą wojskową pozostaje poza sferą jej kompetencji i, w razie sporu należeć będzie do właściwego sądu.